

непримиримъ бунтовникъ, чието име било известно по всички краища, турцитѣ се страхували отъ него и го дирили, а българитѣ споменували тайно името му съ благоговение и истинска радостъ.

И двамата българи се разбрали. Вечеръта закопали въ единия кѣтъ на ханската стая за временно стоене тамъ металическия знакъ — възстанническия гербъ, носенъ отъ Караджата.

Изминаватъ се отъ тоя день близу два месеца, откакто Караджата се настанилъ въ Кацигра-ханъ. Той се сближава съ Казанлъшева, ходятъ двама изъ улицитѣ, размѣнятъ мисли, довѣряватъ се единъ-другиму по народнитѣ работи. Караджата му разказва, какъ е сформирувалъ една малка чета отъ 47 души, които се криели около Бачковския манастиръ и които въ общото възстание, което се проектирало да стане наскоро, били предназначени да дойдатъ въ Пловдивъ, да нападнатъ Сахатъ-тепе, да избиятъ стражата, която се състояла отъ десетина низами и единъ юзбашия, да завладѣятъ топоветѣ и барутния складъ и оттамъ да се отправятъ къмъ града.

Но трѣбвало за тоя планъ да узнаятъ какво е разположението на Сахатъ-тепе, да видятъ пжтекитѣ, които водятъ за барутния погребъ, караулния домъ и орждията, вмѣстени въ скалитѣ, та да се подготвятъ съ раз-